

HOTĂRÂREA CURȚII
17 octombrie 1989*

**Ufficio distrettuale delle imposte dirette di Fiorenzuola d'Arda și alții
împotriva
Comune di Carpaneto Piacentino și Ufficio provinciale imposta sul valore aggiunto di
Piacenza**

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Commissione tributaria di secondo grado și de Commissione tributaria di primo grado di Piacenza)

„Taxa pe valoarea adăugată – Noțiunea de persoană plătitoare de impozit – Organisme publice”

Cauzele conexate 231/87 și 129/88

În cauzele conexate 231/87 și 129/88,

având ca obiect cereri adresate Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Commissione tributaria di secondo grado și Commissione tributaria di primo grado di Piacenza pentru pronunțarea, în litigiile pendente în fața acestei instanțe între

în cauza 231/87

Ufficio distrettuale delle imposte dirette di Fiorenzuola d'Arda (Piacenza)

și

Comune di Carpaneto Piacentino (Piacenza),

și

în cauza 129/88

Comune di Rivergaro și alte autorități locale

și

Ufficio provinciale imposta sul valore aggiunto di Piacenza

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 4 alineatul (5) din A șasea Directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată: bază unitară de evaluare (JO L 145, p. 1),

CURTEA,

* Limba de procedură: italiana.

compusă din domnii O. Due, președinte, Sir Gordon Slynn și F. A. Schockweiler, președinți de cameră, domnii G. F. Mancini, R. Joliet, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias și F. Grévisse, judecători,

avocat general: domnul J. Mischo

grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal,

după examinarea observațiilor prezentate:

– pentru Republica Italiană, în cele două cauze, de către domnul L. Ferrari Bravo, șef al Serviciului de contencios diplomatic, în calitate de agent, asistat de domnul F. Favara, avvocato dello Stato,

– pentru Comisia Comunităților Europene, în cele două cauze, de către domnul E. Traversa, membru al Serviciului său juridic,

– pentru Comune di Carpaneto Piacentino, în cauza 231/87, de către V. Pototschnig, F. Tesauro și M. Avantaggiati,

– pentru Guvernul Țărilor de Jos, în cauza 129/88, de către domnul H. J. Heinemann, secretar general în cadrul Ministerului Afacerilor Externe,

– pentru Comune di Piacenza, în cauza 129/88, de către F. Capelli și F. Tesauro,

– pentru Comune di Rivergaro și pentru alte 23 autorități locale, în cauza 129/88, de către F. Tesauro, M. Avantaggiati și F. Mancini,

având în vedere raportul de ședință și ca urmare a procedurii orale din 1 februarie 1989,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 15 martie 1989,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin ordonanțele din 8 mai 1987 și din 28 aprilie 1988, primite la Curte la 30 iulie 1987 și respectiv la 4 mai 1988, Commissione tributaria di secondo grado și Commissione tributaria di primo grado di Piacenza au adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, mai multe întrebări preliminare privind interpretarea articolului 4 alineatul (5) din A șasea Directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată: bază unitară de evaluare (JO L 145, p. 1) (denumită în continuare „A șasea Directivă”).

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul celor două litigii între, respectiv, pe de o parte, Ufficio distrettuale delle imposte dirette di Fiorenzuola d'Arda (Piacenza) și Comune di Carpaneto Piacentino și, pe de altă parte, Comune di Rivergaro și alte 23 de autorități locale interveniente în sprijinul concluziilor sale și Ufficio provinciale imposta sul valore aggiunto di Piacenza, și vizând în special clasificarea în scopul aplicării taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) următoarelor tranzacții efectuate de autoritățile locale: concesiunea de morminte, nișe și capele funerare, concesiunea drepturilor de proprietate și cedarea cu drepturi depline a terenurilor în cadrul ajutorului pentru construirea de locuințe,

privatizarea și cedarea unui tronson rutier, distribuția de apă, concesiunea gestionării platformelor de cântărire publice, cedarea lemnului provenind din trunchiul copacilor și cedarea de accesorii pentru nișe funerare.

3 În vederea soluționării acestor litigii, instanțele naționale au decis să sesizeze Curtea cu titlu preliminar.

4 În cauza 231/87, întrebările adresate de instanța națională au ca scop să afle:

„1) dacă principiul menționat la articolul 4 alineatul (5) primul paragraf din A șasea Directivă, conform căruia activităților denumite „instituționale” nu li se aplică TVA, se aplică direct în absența unei legislații naționale specifice;

2) dacă, prin expresia „activitățile sau tranzacțiile în care sunt angajate în calitate de autorități publice”, menționată la articolul 4 alineatul (5) primul paragraf, organul legislativ comunitar a dorit să definească activitățile pe care autoritățile publice le exercită direct și exclusiv și în temeiul puterii lor de suveranitate, chiar delegate;

3) dacă, după stabilirea faptului că activitățile instituționale sunt exercitate exclusiv de către autoritățile publice, expresia „astfel de activități”, menționată la articolul 4 alineatul (5) al doilea paragraf, vizează tranzacțiile reziduale referitoare la serviciile publice reglementate în Italia prin Decretul regal nr. 2578 din 15 octombrie 1925;

4) dacă articolul 4 alineatul (5) al doilea paragraf trebuie interpretat ca impunând statelor membre obligația de a insera în legislația lor fiscală criteriul de „denaturare gravă a concurenței” pentru impozitarea tranzacțiilor prevăzute la alineatul menționat anterior;

5) dacă articolul 4 alineatul (5) al treilea paragraf, care prevede că organismele publice au statutul de persoane plătitoare de impozit pentru tranzacțiile enumerate în Anexa D la directivă în măsura în care acestea nu sunt neglijabile, trebuie interpretat ca impunând statelor membre obligația de a insera în legislația lor fiscală criteriul de caracter „non-neglijabil”.

5 În cauza 129/88, instanța națională a adresat Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dispozițiile comunitare prevăzute la articolul 4 alineatul (5) din A șasea Directivă CEE privind taxa pe valoarea adăugată se aplică imediat și direct?

2) Conform articolului 1 din directiva citată anterior, în scopul adaptării regimului său de taxă pe valoarea adăugată la dispozițiile comunitare, organul legislativ italian era obligat:

a) să adopte principiul general enunțat la articolul 4 alineatul (5) primul paragraf din A șasea Directivă CEE, precizând criteriile specifice care permit stabilirea activităților exercitate de autoritățile locale „în calitate de autorități publice”;

b) să excludă impozitarea activităților publice care, chiar dacă pot fi calificate ca activități comerciale, conform legislației naționale, au caracter de activități de autoritate publică;

c) în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (5) al doilea paragraf, să nu impoziteze sub nicio formă activitățile publice, în cazul în care acestea nu conduc la denaturări grave ale regimului liberei concurențe, precizând limitele cantitative care se impun;

d) conform dispozițiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (5) al treilea paragraf din A șasea Directivă, să stabilească un prag de neimpozitare pentru activitățile publice enumerate în Anexa D la A șasea Directivă?”;

6 Pentru o prezentare mai detaliată a faptelor și a cadrului juridic din acțiunea principală, a derulării procedurii, precum și a observațiilor prezentate Curții, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar nu sunt reluate în continuare decât în măsura necesară raționamentului Curții.

7 Toate întrebările adresate se referă la interpretarea articolului 4 alineatul (5) din A șasea Directivă, având următoarea redactare:

„Statele, autoritățile regionale și autoritățile locale și alte organisme de drept public nu sunt considerate plătitoare de impozit pentru activitățile sau tranzacțiile în care sunt angajate în calitate de autorități publice, chiar dacă, cu ocazia respectivelor activități sau tranzacții, acestea percep drepturi, redevențe, cotizații sau contribuții.

Cu toate acestea, atunci când efectuează astfel de activități sau tranzacții, acestea trebuie considerate plătitoare de impozit pentru anumite activități sau tranzacții în măsura în care neimpozitarea lor ar conduce la o denaturare gravă a concurenței.

În orice caz, organismele citate anterior au calitatea de plătitoare de impozit în special pentru tranzacțiile enumerate în Anexa D și în măsura în care acestea nu sunt neglijabile.

Statele membre pot considera ca activități ale autorității publice activitățile organismelor citate anterior scutite în temeiul articolelor 13 sau 28.”

8 Întrebările adresate de instanțele naționale pot fi grupate în mod util în patru capitole care vizează interpretarea articolului 4 alineatul (5) primul paragraf, al doilea paragraf și al treilea paragraf și efectul direct al acestei dispoziții.

Cu privire la interpretarea articolului 4 alineatul (5) primul paragraf din A șasea Directivă

9 Prima întrebare vizează, pe de o parte, identificarea caracteristicilor esențiale ale activităților exercitate „ca autorități publice” despre care se vorbește la articolul 4 alineatul (5) primul paragraf din A șasea Directivă CEE și, pe de altă parte, să precizeze obligațiile pe care această dispoziție le impune statelor membre.

10 Este necesar să se reamintească faptul că rezultă de la articolul 2 din A șasea Directivă, care definește domeniul de aplicare al taxei pe valoarea adăugată, că în interiorul țării doar activităților cu caracter economic li se aplică această taxă. Noțiunea de activități economice este definită la articolul 4 alineatul (2) ca incluzând toate activitățile desfășurate de producători, comercianți sau de prestatori de servicii.

11 În temeiul articolului 4 alineatul (1) se consideră plătitor de impozit oricine îndeplinește, în mod independent, una dintre aceste activități economice. Astfel, făcând excepție de la această normă, articolul 4 alineatul (5) primul paragraf, a cărui interpretare face obiectul prezentei întrebări, exclude statele, autoritățile regionale și autoritățile locale și alte organisme de drept public de la noțiunea de plătitoare de impozit pentru anumite activități, „chiar dacă, cu ocazia respectivelor activități sau tranzacții, acestea percep drepturi, redevențe, cotizații sau contribuții”.

12 Astfel cum a susținut Curtea în hotărârile din 11 iulie 1985 (Comisia/Republica Federală Germania, 107/84, Rec., p. 2663) și din 26 martie 1987 (Comisia/Regatul Țărilor de Jos, 235/85, Rec., p. 1485), analiza acestui text, în lumina obiectivelor directivei, evidențiază două condiții care trebuie să fie îndeplinite cumulativ pentru ca norma neimpozitării să se aplice, și anume exercitarea de activități de către un organism public și exercitarea de activități îndeplinite în calitate de autoritate publică.

13 Pentru a defini această ultimă condiție, nu ne putem baza, astfel cum s-a susținut, pe obiectul sau scopul activității organismului public, având în vedere că aceste elemente au fost luate în considerare de alte dispoziții ale directivei și în alte scopuri.

14 De fapt, obiectul sau scopul anumitor activități economice care țin de domeniul de aplicare al taxei pe valoarea adăugată au un caracter determinant, pe de o parte, pentru a restrânge domeniul de aplicare al neimpozitării aplicate organismelor de drept public (articolul 4 alineatul (5) al treilea paragraf și Anexa D la A șasea Directivă) și, pe de altă parte, pentru a stabili scutirile despre care se vorbește la titlul X din directivă. Articolul 13 litera (A) alineatul (1) din respectivul titlu al directivei prevede în special scutiri pentru anumite activități, îndeplinite de organisme de drept public sau de alte organisme recunoscute ca având caracter social de către statul membru respectiv, având în vedere interesul general al acestora.

15 Analiza articolului 4 alineatul (5) primul paragraf în sistemul directivei evidențiază că modalitățile de exercitare a activităților permit stabilirea sferei de aplicare a neimpozitării organismelor publice. De fapt, în măsura în care această dispoziție subordonează neimpozitarea organismelor de drept public condiției ca acestea să acționeze „ca autorități publice”, aceasta exclude de la neplata de impozite activitățile în care sunt angajate aceste organisme nu în calitate de subiecți de drept public, ci în calitate de subiecți de drept privat. În consecință, singurul criteriu care permite diferențierea certă a acestor două categorii de activități îl reprezintă regimul juridic aplicabil în temeiul dreptului național.

16 Rezultă că organismele de drept public menționate la articolul 4 alineatul (5) primul paragraf din A șasea Directivă exercită activități „în calitate de autorități publice” în sensul acestei dispoziții atunci când le îndeplinesc în cadrul regimului juridic care le este specific. În schimb, atunci când acestea acționează în aceleași condiții juridice ca și operatorii economici particulari, nu se poate considera că aceștia sunt angajați în activități „în calitate de autorități publice”. Instanța națională trebuie să se pronunțe cu privire la activitatea în cauză, ținând seama de acest criteriu.

17 În ceea ce privește transpunerea normei de la articolul 4 alineatul (5) primul paragraf în legislațiile naționale, trebuie să reamintim că, în ceea ce privește obligația de a obține un rezultat, impusă de o directivă, în temeiul articolului 189 al treilea paragraf din tratat, fiecare stat membru trebuie să aleagă forma și modalitățile corespunzătoare pentru a obține acest rezultat.

18 Rezultă că, dacă statele membre sunt obligate să asigure că activităților sau tranzacțiilor în care sunt angajate organismele publice în calitate de autorități publice nu li se aplică TVA în măsura în care nu se încadrează la excepțiile prevăzute la al doilea și al treilea paragraf, în acest scop, ele pot alege tehnica normativă pe care o consideră cea mai adecvată. Astfel, acestea pot, de exemplu, fie să se limiteze la reluarea în legislația națională a formulei folosite în A șasea Directivă sau a unei expresii echivalente, fie să adopte o listă de activități pentru care subiecții de drept public nu trebuie considerați ca impozabili.

19 Prin urmare, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 4 alineatul (5) primul paragraf din A șasea Directivă trebuie interpretat în sensul că activitățile în care sunt angajate „în calitate de autorități publice” în sensul acestei dispoziții sunt cele efectuate de organisme de drept public în cadrul regimului juridic care le este specific, cu excepția activităților pe care acestea le efectuează în aceleași condiții juridice ca și operatorii economici particulari. Fiecare stat membru trebuie să aleagă tehnica normativă corespunzătoare pentru a transpune în legislația națională norma neimpozitării stabilită de această dispoziție.

Cu privire la interpretarea articolului 4 alineatul (5) al doilea paragraf din A șasea Directivă

20 Cea de-a doua întrebare vizează, pe de o parte, să stabilească sfera de aplicare a expresiei „unor astfel de activități sau tranzacții” utilizată la articolul 4 alineatul (5) al doilea paragraf din A șasea Directivă și, pe de altă parte, să afle dacă statele membre sunt obligate să introducă literal în legislația lor fiscală criteriul „denaturării grave a concurenței” prevăzut de această dispoziție sau să stabilească limitele cantitative în scopul transpunerii respectivului criteriu în dreptul național.

21 În primul rând, este necesar să se evidențieze că, atât din text, cât și din economia articolului 4 alineatul (5) din A șasea Directivă, expresia „unor astfel de activități sau tranzacții”, utilizată la al doilea paragraf corespunde activităților sau tranzacțiilor menționate la primul paragraf, și anume activităților sau tranzacțiilor în care sunt angajate organismele de drept public în calitate de autorități publice, cu excepția activităților în care sunt angajate aceste organisme în calitate de subiecți de drept privat, astfel cum se precizează mai sus.

22 Apoi, ar trebui să se constate că al doilea paragraf din această dispoziție prevede o derogare de la norma neimpozitării organismelor de drept public pentru activitățile sau tranzacțiile pe care le efectuează ca autorități publice în măsura în care neimpozitarea acestora ar conduce la denaturări grave ale concurenței. Astfel, în vederea asigurării neutralității impozitului, se consideră obiectivul major al celei de-A șasea Directive, situația în care organismele de drept public exercită, în cadrul regimului juridic care le este specific, activități care pot fi efectuate, în concurență cu acestea, de către persoane de drept privat sub un regim de drept privat sau chiar pe baza unor concesiuni administrative.

23 În această situație, în temeiul articolului 189 al treilea paragraf din tratat, statele membre sunt obligate să asigure impozitarea organismelor de drept public în cazul în care neimpozitarea acestora poate genera denaturări grave ale concurenței. În schimb, acestea nu sunt obligate să transpună literal acest criteriu în dreptul lor național, nici să precizeze limite cantitative pentru neimpozitare.

24 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 4 alineatul (5) al doilea paragraf din A șasea Directivă trebuie interpretat în sensul că statele membre sunt obligate să asigure impozitarea organismelor de drept public pentru activitățile pe care le exercită în calitate de autorități publice în cazul în care aceste activități pot fi efectuate, în concurență cu aceștia, și de către persoane de drept privat, dacă neimpozitarea lor poate genera denaturări grave ale concurenței, dar că acestea nu sunt obligate să transpună literal respectivul criteriu în dreptul național, nici să precizeze limite cantitative pentru neimpozitare.

Cu privire la interpretarea articolului 4 alineatul (5) al treilea paragraf din A șasea Directivă

25 A treia întrebare urmărește să afle dacă articolul 4 alineatul (5) al treilea paragraf din A șasea Directivă obligă statele membre să transpună în legislația lor fiscală criteriul caracterului non neglijabil al tranzacțiilor ca și condiție pentru impozitarea organismelor de drept public pentru tranzacțiile enumerate în Anexa D la directivă și, dacă ele trebuie, în acest scop, să stabilească un prag de neimpozitare.

26 Este necesar să se constate că, prin faptul că se prevede că organismele de drept public au, în orice caz, calitatea de plătitoare de impozit pentru tranzacțiile enumerate în Anexa D în măsura în care acestea nu sunt neglijabile, dispoziția citată anterior limitează norma neimpozitării acestor organisme, care se adaugă celor care rezultă din condiția enunțată la primul paragraf, și anume că este vorba de activitățile care sunt exercitate în calitate de autorități publice și din derogarea prevăzută la al doilea paragraf, atunci când neimpozitarea activităților în cauză ar conduce la denaturări grave ale concurenței. Articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf asigură astfel că anumite categorii de activități economice a căror importanță rezultă din obiectul lor nu pot fi scutite de la plata taxei pe valoarea adăugată pe motiv că sunt exercitate de organisme de drept public în calitate de autorități publice.

27 Cu toate acestea, obligația de impozitare a organismelor de drept public în temeiul activităților menționate în Anexa D la directivă nu li se impune statelor membre decât în măsura în care respectivele activități nu sunt neglijabile. Ținând seama de structura dispoziției în cauză, aceasta trebuie interpretată în sensul că statele membre trebuie să recunoască posibilitatea de a exclude impozitarea obligatorie a activităților enumerate în Anexa D în măsura în care acestea sunt neglijabile, dar că nu sunt obligate să facă uz de această posibilitate. De asemenea, în consecință, acestea nu sunt obligate să stabilească un prag de neimpozitare pentru activitățile în cauză.

28 Prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 4 alineatul (5) al treilea paragraf din A șasea Directivă trebuie interpretat în sensul că nu obligă statele membre să transpună în legislația lor fiscală criteriul caracterului non neglijabil ca și condiție pentru impozitarea tranzacțiilor enumerate în lista din Anexa D.

Cu privire la efectul direct al articolului 4 alineatul (5) din A șasea Directivă

29 A patra întrebare dorește să afle dacă un organism de drept public poate invoca articolul 4 alineatul (5) din A șasea Directivă pentru a se opune aplicării unei dispoziții naționale care prevede perceperea taxei pe valoarea adăugată pentru o activitate, efectuată în calitate de autoritate publică, care nu este inclusă în Anexa D din A șasea Directivă și a cărei neimpozitare nu poate genera denaturări grave ale concurenței.

30 Conform unei jurisprudențe constante (a se vedea, în special, Hotărârea din 19 ianuarie 1982, Becker, 8/81, Rec. p. 53), în toate cazurile în care dispozițiile unei directive apar, din punct de vedere al conținutului acestora, necondiționale și suficient de precise, acestea pot fi invocate, în lipsa unor măsuri de punere în aplicare adoptate la termenul stabilit, împotriva oricărei dispoziții naționale neconforme cu directiva sau în măsura în care aceste prevederi definesc drepturi pe care persoanele de drept privat le pot invoca împotriva statului.

31 Este necesar să se constate că articolul 4 alineatul (5) din A șasea Directivă îndeplinește aceste criterii, dat fiind că organismele și activitățile pentru care se aplică norma neimpozitării sunt clar stabilite aici. Prin urmare, organismele de drept public care, în acest context, trebuie asimilate persoanelor de drept privat, au dreptul de a se folosi de norma neimpozitării pentru activitățile pe care le efectuează în calitate de autorități publice, care nu sunt incluse în Anexa D la directivă .

32 Această concluzie nu poate infirmată de faptul că articolul 4 alineatul (5) al doilea paragraf din A șasea Directivă, prevede impozitarea obligatorie a activităților a căror neimpozitare ar putea genera denaturări grave ale concurenței. De fapt, această limitare a normei neimpozitării are doar caracter eventual și, dacă este adevărat că punerea sa în aplicare presupune o analiză a circumstanțelor economice, aceasta nu este scutită de control jurisdicțional.

33 Prin urmare, ar trebui să se răspundă la a patra întrebare că un organism de drept public poate invoca articolul 4 alineatul (5) din A șasea Directivă pentru a se opune aplicării unei dispoziții naționale care prevede perceperea taxei pe valoarea adăugată pentru o activitate, efectuată în calitate de autoritate publică, care nu este inclusă în Anexa D din A șasea Directivă și a cărei neimpozitare nu poate genera denaturări grave ale concurenței.

Cu privire la cheltuielile de judecată

34 Cheltuielile efectuate de către Guvernul Republicii Italiene, Guvernul Țărilor de Jos și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanțelor naționale, este de competența acestor instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de Commissione tributaria di secondo grado și Commissione tributaria di primo grado di Piacenza, prin ordonanțele din 8 mai 1987 și respectiv 28 aprilie 1988, declară:

1) Articolul 4 alineatul (5) primul paragraf din A șasea Directivă trebuie interpretat în sensul că activitățile exercitate „în calitate de autorități publice” în sensul acestei dispoziții sunt cele efectuate de organisme de drept public în cadrul regimului juridic care le este specific, cu excepția activităților pe care acestea le exercită în aceleași condiții juridice ca și operatorii economici particulari. Fiecărui stat membru îi revine sarcina de a alege tehnica normativă corespunzătoare pentru a transpune în legislația națională norma neimpozitării stabilită de această dispoziție.

2) Articolul 4 alineatul (5) al doilea paragraf din A șasea Directivă trebuie interpretat în sensul că statele membre sunt obligate să asigure impozitarea organismelor de drept public pentru activitățile pe care le exercită în calitate de autorități publice în cazul în care aceste activități pot fi efectuate, în concurență cu aceștia, și de către persoane de drept privat, dacă neimpozitarea lor poate genera denaturări grave ale concurenței, dar că acestea nu sunt obligate să transpună literal respectivul criteriu în dreptul național, nici să precizeze limite cantitative pentru neimpozitare.

3) Articolul 4 alineatul (5) al treilea paragraf din A șasea Directivă trebuie interpretat în sensul că nu obligă statele membre să transpună în legislația lor fiscală criteriul caracterului non neglijabil ca și condiție pentru impozitarea tranzacțiilor enumerate în lista din Anexa D.

4) Un organism de drept public poate invoca articolul 4 alineatul (5) din A șasea Directivă pentru a se opune aplicării unei dispoziții naționale care prevede perceperea taxei pe valoarea adăugată pentru o activitate, efectuată în calitate de autoritate publică, care nu este inclusă în Anexa D din A șasea Directivă și a cărei neimpozitare nu poate genera denaturări grave ale concurenței.

Due	Slynn	Schockweiler	Mancini	Joliet
O'Higgins	Moitinho de Almeida		Rodríguez Iglesias	Grévisse

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, la 17 octombrie 1989.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due